

— Не, нищо не съмъ сънувалъ.

— А азъ — отъ яденето ли — отъ що ли, спяхъ тежко и много сънувахъ, — каза старецътъ.

— Какво сънува?

— А бе, едни объркани, ама лоши сънища. Хичъ не разбирамъ, отгдето на къде ми доде да сънувамъ такова нѣщо.

— Е, кажи де, кажи да видимъ, какви сж тия сънища.

— Най-напредъ сънувахъ, че нощесъ нѣкой влѣзе въ воденицата и почна да обикаля кошоветѣ. После взе кутела и пренесе осемъ кутела отъ моето жито въ твоя хамбаръ. Азъ — ха да извикамъ, ама нѣщо ме стисна за гърлото и не мога да издамъ гласъ. Следъ това тоя човѣкъ намѣри павурчето съ ракията. Поопъна отъ нея коджамити, легна до мене и скоро захърка.

— Унесохъ се и азъ. Унесохъ се, ама сънищата ме не оставятъ. Сънувамъ, че съмъ се разсърдилъ много на тоя човѣкъ. Станахъ, взехъ кутела и пренесохъ въ воденичните кошове десетъ кутела жито. Пренесохъ го, ама пакъ ядѣтъ ми не минава. Взехъ една сопа и замахнахъ да шибна по главата човѣка, който бѣ легналъ край мене. Вгледахъ се и видѣхъ, че другъ човѣкъ на леглото освенъ тебе нѣма. Почнахъ да се чудя, каква е тая работа!

— Азъ не вѣрвамъ на сънища, дѣдо Петре.

— А бе, и азъ не вѣрвамъ, ама по-добре е да се не повтарятъ такива лоши сънища, — рече старецътъ.

Гиго Завракчията дълго се чуди, дали дѣдо Петъръ се шегува или говори истината.

Хр. Спасовски